

BUTHLER & ÖHRLUND

MORD.NET

thriller

B|WAHLSTRÖMS

ETT

*Stockholm, Sverige
Måndagen den 15 maj 2006*

Hon är tjugotvå år, mycket vacker och just nu oerhört uttråkad.

Linda Nordgren tittar på klockan. Om 30 minuter får hon låsa, släcka och gå hem.

Men om det går som Linda tänkt sig, ska hon inte tillbringa mycket mer av sitt liv vare sig i en närbutik eller i en andrahandsetta i Hässelby. Det ska han se till.

De ska träffas i kväll. Han har viktiga möten men ska komma vid tiotiden. Hon längtar. Han är mycket äldre, gift och har barn, men har lovat att han ska skilja sig, leva med henne. Han ser bra ut, han är intelligent, han har makt. Makt är sexigt och han är en fantastisk älskare.

”... och en mjölkchoklad, tack!”

Killen framför henne räcker fram en kvällstidning och en femtiolapp.

Tiden går fort. Hon tittar på klockan. Fem i. Butiken är tom. Hon går till dörren och låser den.

Fem minuter senare tar hon sin jacka och går mot bakdörren med nyckelknippan i handen.

Han står i skuggan under ekarna vid parkeringen, redo.

Dörren öppnas, han ser konturerna av hennes kropp. Avståndet mellan dem är mindre än tio meter. När hon stänger dörren och tittar ner på sina nycklar för att hitta rätt, rör han sig mot henne på tysta gummisulor.

Hon hinner inte uppfatta något innan han pressar pistolen mot hennes bakhuvud och trycker av två gånger.

Han är förvånad över hur tyst den är.

Med ett svagt stön faller hon framåt mot metalledörren och hennes kropp börjar kasa neråt. Tunna strålar av blod rinner nerför dörren.

Hon blir liggande helt stilla med kinden mot asfalten. Hennes blick är tom, fixerad.

Han säkrar pistolen, stoppar ner den i jackfickan och försvinner med tysta, snabba steg mot den parkerade Mercedesen.

Han låter den glida genom trafiken, ut på E 4:an, ställer in farthållaren på 110, och njuter av den klassiska musiken.

Det är 17 timmar och 31 minuter sedan han lämnade sin sovande fru och sina sovande barn i radhuset utanför Hamburg.

Om knappt ett dygn kommer han att sitta med dem vid middagsbordet. De kommer att le och skratta mot varandra och prata om vad som hänt under dagen. Om han sköter allt lika perfekt som han skött det hittills.

Han är imponerad av professionalismen hos sina samarbetspartners. De mejlade instruktionerna har varit mycket precisa och pistolen med ljuddämparen låg, precis som angivet, i en försluten Jiffypåse, nergrävd i en av Vägverkets sandlådor på en parkeringsplats utanför Mjölby.

Vid en bensinmack utanför Nyköping stannar han och stänger av motorn. Hans händer börjar skaka när han gräver fram bilden av flickan ur jackans innerficka, tänder i taket och tittar på den.

Dieter Müller, fyrtiotvårig perfektionist och elektronikingenjör från Hamburg, har just mördat en ung, vacker svensk flicka.

Egentligen fattar han inte vad han har gjort eller varför flickan måste dö. Han känner sig vilsen.

Han hoppas innerligt att det han gjort aldrig någonsin kommer att få några följder för dem han älskar mest på jorden, Hans och Nicole som just nu leker i sitt trygga hem. Där han sitter på parkeringen vid macken utanför Nyköping kan han framkalla doften av dem. Den där underbara doften som bara kan komma från ett barn i en mjuk, ren pyjamas.

Han startar Mercedesen och svänger ut på E 4:an igen, noga med att inte överskrida hastighetsbegränsningarna. Han har noggrant memorerat instruktionerna, vet precis var han ska göra sig av med vapnet och ljuddämparen för att de aldrig någonsin ska återfinnas.

Han längtar hem och nu ska livet bli lika bra som det var innan problemet uppstod.

Nästa eftermiddag återvänder han till radhuset i Hamburg som en annan människa. När han på kvällen släcker lampan, kysser sin fru god natt och känner hennes värme när hon kommer närmare, kan han fortfarande inte förstå.

Han är en mördare nu.

*Stockholm, Sverige
Torsdagen den 22 juni 2006*

Henning Blixt mådde allt annat än bra. Inom de närmaste timmarna skulle hans framtid avgöras och han kunde inte göra något annat än att vänta. Det skulle bli en lång fredagkväll.

Han tittade på klockan. Just nu borde Silja Serenade lägga ut från Helsingfors. Tähtinen skulle vara ombord och någon skulle se till att han aldrig mer nådde svensk mark levande. Blixt skulle kunna andas ut efter två månaders helvete.

Han hade blivit förvånad när Tähtinen hade kontaktat honom första gången. Som vd för HMG Finans, och med 150 anställda under sig hörde det inte till

vanligheterna att han pratade med programmerarna på dataavdelningen. Tähtinen hade ringt, insisterat på att få träffa honom personligen och påpekat att det han hade att säga var mycket viktigt både för företaget och för Blixt själv.

Tähtinen hade efter en kort knackning kommit in på hans rum och på ett synnerligen självsäkert sätt slagit sig ner i en av de mjukt stoppade skinnfåtöljerna. Grabben – han kunde inte vara över tjugofem år – var ovårdad. Han var klädd i grova kängor, ett par slitna och till synes smutsiga jeans, och en T-shirt med en bild av Che Guevara. Herregud! Dessutom var karln ful. Det kunde han förstås inte rå för. Men han hade väl för guds skull kunnat klä sig ordentligt. Och så undrade dagens ungdomar varför de aldrig nådde några positioner? Börja med att tvätta er, klippa er och klä er ordentligt, tänkte Blixt. Han lutade sig framåt och log mot Tähtinen. Han hade inte obegränsat med tid och nu måste han få veta vad ärendet handlade om. Kanske hade Tähtinen upptäckt något allvarligt fel i företagets datasystem.

”Jag tror inte att vi har träffats tidigare, men det är trevligt att ha dig här”, sa Blixt. Och ljög: ”Jag har förstått att du är väldigt duktig inom ditt område. Någon annan gång kanske vi får tillfälle att diskutera vårt datasystem, du kanske har förslag till förbättringar och ...”

Tähtinen avbröt honom otåligt. ”Jaja, men det är inte därför jag är här. Låt mig förklara vad det handlar om.”

När Tähtinen på några få minuter och med ett obehagligt leende på läpparna gjort klart vad det handlade om, förstod Blixt att det var något som kunde rasera hans karriär, familj och liv på mycket kort tid.

I sin enfald hade han trott att hans dator var uppkopplad mot företagets intranät så att ingen annan kunde bereda sig tillträde till den. Men han hade glömt bort dem som kontrollerade datasystemet.

Tähtinen var mycket klar och koncis. Han hade funnit över 1 200 barnporrbilder i Blixts dator. Den unge programmeraren var fullt medveten om vilka effekter det skulle få, om det avslöjades att vd:n för ett av de större finansinstituterna var pedofil och använde företagets dator till att ladda ner barnporr med.

Blixt hade lutat sig bakåt och känt kallsvetten i pannan. Han hade tänkt på sin fru Ellenor, på sina barn Martin och Tindra. Ellenor skulle aldrig förstå, oavsett vad han sa. Hur skulle hon kunna det, han hade ju själv aldrig kunnat förstå den mörka hemlighet han burit på i så många år.

Styrelsen skulle göra processen kort. Den politiska korrektheten skulle vinna över varje förklaring han möjligtvis skulle kunna komma med. Han skulle få gå direkt. Han skulle förlora sin familj. Kanske skulle hans barn aldrig prata med honom mer. Han skulle bli uthängd i pressen och socialt isolerad. Allt han hade kämpat för de senaste tjugofem åren skulle vara över på några få dagar. Hans liv skulle vara slut.

Blixt var femtiotvå år och kände att hans liv var långt ifrån slut. Affärsmässigt hade det bara börjat. Han hade jobbat sig upp från grunden som ekonom för att

vid trettioåttå års ålder få sitt första vd-jobb i ett mindre företag. Därefter hade det gått snabbt. På tolv år och tre företagsbyten hade han lyckats bli vd för ett av de hetaste företagen i finansbranschen. Hans renommé var gott och han hade styrelseuppdrag i ytterligare tre företag. Han satt dessutom i styrelsen för Rotary och var en väl ansedd medlem i några föreningar.

Hans avtal var generöst. En årslön på närmare tre miljoner kompletterades med en bonus som förra året hade givit honom ytterligare tre miljoner och skulle ge honom sex miljoner i år om budgeten hölls. Till detta kom en rad förmåner i form av städhjälp, ett obegränsat representationskonto och privatresor maskerade som företagsresor.

Han hade träffat Ellenor när hon arbetade på ekonomiavdelningen i ett av de första företag han gjorde karriär inom. De hade varit gifta i drygt tjugo år nu, Martin skulle snart fylla sexton och Tindra fjorton. Villan i Djursholm var allt de drömt om. Sjöutsikt, drygt 300 kvadratmeter boyta med generösa sällskapsutrymmen som passade väl för de bjudningar Ellenor och han brukade ge. I garaget stod, förutom hans Jaguar och Ellenors BMW, hans ögonsten – en Ford Mustang Cabriolet av 1965 års modell. I en tillbyggnad stod Martins båda crossmotorcyklar och en crossbuss att köra dem i. Grabben var duktig och det skulle inte förvåna Henning om han blev tävlingsförare. Henning önskade bara att Martin skulle intressera sig för något mindre farligt, gärna en sport där de ekonomiska belöningarna var högre än i motocross. Men det var inte försent än.

Blixt hade suttit där med kallsvetten i pannan och tänkt. Tänkt på hur det var nu och på hur det var den där gången, för några år sedan. Det hade varit skrämmande nära då.

Han hade rest till Bangkok under förevändning att han skulle delta i en internationell konferens om aktiemarknadernas globala utveckling, vilket han för sakens skull gjorde. Men han hade också känt suget alltför länge nu.

Han hade inte varit på hotellet i många timmar när en av de uniformsklädda vaktmästarna försynt undrat om han ville ha lite massage efter den långa resan?

Flickan hade varit bra. Hon hade först masserat honom och han hade förvånats över att hon faktiskt verkade kunna sin sak. Därefter hade hon utan omsvep tillfredsställt honom med både munnen och resten av kroppen. Han hade varit nöjd och betalat henne ordentligt, men skakat på huvudet när hon hade frågat om han ville att hon skulle komma tillbaka senare, eller nästa dag. Hon hade varit ung, men inte tillräckligt. Och det var en pojke han ville ha.

Han hade brottats med sina känslor medan han försiktigt undersökte möjligheterna. Hans skamkänslor och upphetsning kämpade mot varandra, ändå kände han att det inte fanns någon återvändo. Han måste få uppleva det han fantiserat om i många år, sett på tusentals bilder och dåligt inspelade filmer.

Han behövde inte uppsöka många barer förrän någon gav honom en lapp med en adress. Taxin hade fört honom till ett hus i närheten av Soi Cowboy i hordistriktet. Han hade kommit in i en diskret entré där en förstående kvinna

hade lyssnat på hans stammande antydningar. En kort stund senare hade han sjunkit ner på svala, vita lakan i ett med en långsamt roterande rottingfläkt i taket.

Pojken var oerhört vacker. Han hade kort, svart hår, vita tänder och en sammetslen hud. Han kunde inte vara mer än tretton-fjorton år och Blixt förvånades över hur erfaren han var. Pojken gjorde saker han inte hade kunnat drömma om och Henning ömsom skrattade av njutning, ömsom grät av skam under den flera timmar långa akten. Men sedan hade det hänt. Mitt i en njutning hade dörren sparkats upp och fyra uniformerade poliser hade rusat in i rummet. En av dem hade höjt en kamera och fyrat av fem-sex blixтар innan Henning reagerat.

Läs mer på www.mord.net
